

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1167/2014
02.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Т., због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката В.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К 774/11 од 11.04.2014. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 189/14 од 16.10.2014. године, у седници већа одржаној 02.12.2014. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Т., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К 774/11 од 11.04.2014. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 189/14 од 16.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду К 774/11 од 11.04.2014. године окривљени М.Т. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци која се неће извршити уколико у року од једне године по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, те му је суд изрекао и новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан платити у року од три месеца, по правноснажности пресуде, а у супротном новчана казна ће бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан затвора или ће уз изричиту сагласност окривљеног казна бити замењена казном рада у јавном интересу, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређено осам часова рада у јавном интересу.

Истом пресудом окривљени је обавезан да у смислу члана 258. став 1. ЗКП-а суд (очигледном омашком наводи „члан 358. став 1“ као основ одлучивања о имовинско-правном захтеву) Републици Србији на име накнаде штете плати износ од 385.559,70 динара, као у изреци пресуде, те је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка и судског паушала, као у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 189/14 од 16.10.2014. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног и потврђена пресуда Основног суда у Шиду К 774/11 од 11.04.2014. године.

Против наведених правноснажних пресуда, у смислу члана 483. став 1. ЗКП-а бранилац окривљеног, адвокат В.Ј., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине првостепену пресуду и предмет врати том суду на поновно суђење или да преиначи другостепену пресуду тако што ће донети ослобађајућу пресуду.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Т., адвоката В.Ј., је неоснован.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног правноснажне пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП-а наводима да у радњама окривљеног нема противправности, што искључује постојање кривичног дела. Према ставу одбране, пријављивањем промета у пореској пријави окривљени би стекао право да користи претходни ПДВ у истом износу (385.559,70 динара) за који се терети да је избегао да плати и за који је наводно оштетио буџет Републике Србије, односно износ за који је правноснажно оглашен кривим. Првостепени суд је пропустио да примени одредбу члана 42. Закона о ПДВ-у те је пропустио да утврди да предметни рачун испуњава све материјалне суштинске услове за коришћење претходног ПДВ-а, а једино није испунио један формални услов, а то је предаја пореске пријаве.

Одбрана налази да кривично дело пореска утаја постоји када неко лице прикрива промет да би избегло плаћање пореза, док у овом случају важи супротно, односно приказивање промета иде у корист окривљеног, а прикривање промета иде на штету окривљеног, што све указује да заиста нема противправности у радњама окривљеног.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе у захтеву браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП-а оцењује као неосноване, налазећи да су исте повреде закона већ истицане у жалби браниоца окривљеног и да је о истима другостепени суд већ одлучивао. Како Врховни касациони суд прихвата разлоге жалбеног суда дате у пресуди Кж1 189/14 од 16.10.2014. године, то у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а упућује на разлоге садржане у пресуди жалбеног суда.

С`обзиром на напред наведено, Врховни касациони суд налази да су неосновани и наводи у захтеву браниоца окривљеног којима се указује да се у конкретном случају може говорити о делу малог значаја и да су нижестепени судови били дужни да примене одредбу члана 18. Кривичног законика, која прописује да није кривично дело оно дело које, иако садржи обележја кривичног дела, представља дело малог значаја, а дело је малог значаја ако је степен кривице учиниоца низак, ако су штетне последице одсутне или су незнатне и ако општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичне санкције, с`обзиром на то да радње окривљеног описане у изреци правноснажних пресуда садрже сва битна обележја кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени М.Т.оглашен кривим и кажњен по закону. За ово кривично дело прописана је казна затвора од 6 месеци до 5 година и новчана казна, дакле обавезно је кумулативно изрицање ове кривичне санкције, тако да кривично дело није малог значаја, у смислу члана 18. став 3. Кривичног законика.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**